

ANNE – BABALARIN ÇOCUKLARIYLA OKUYACAĞI BİR MEKTUP

Soma Linyit Lisesi'nde verdiğim eğitim semineri sonu elektronik postama düşen bir öğrencinin mektubu.

Dakikalardır düşünüyorum. Geride kalan 5 sene nasıl anlatılır? Nasıl bir cümleyle başlanır ve onca yaşanmışlık bir kâğıda nasıl sığdırılır? Bu yola çıkan, yolu yarıl原因an veya benim gibi yavaş yavaş yolun sonuna yaklaşan arkadaşlarıma... diyerek başlamak istiyorum.

Tarihini hatırlamadığım belki de hatırlamak istemediğim bir günde çıktım bende bu yolculuğa. Hayatımın çocukluk denen dönemini (sözde) tamamladığım zamanlardı. Ya da ben kendimi öyle kandırıp ona inanmak istemiştim. Lise hayatına yeni başlayacak olan her öğrenci gibi meraklı, heyecanlı ve korkuluydum bende o sabah evden çıkarken. Annemle beraber gitmişim okulun bahçesine. Görünüşte herşey güzeldi. Yeni insanlar, yeni arkadaşlar, yeni bir başlangıçtı her şey benim için. İlk gün olduğu gibi ilk yılımda aynı heyecanla geçmişti. Geçmişti geçmesine ama ben koca sene bir kere bile durup düşünmemiştim. Gerçekten olduğum gibi mi davranmışım? Yeteri kadar ciddiye almış mıydım bazı şeyleri? Ailem “**aman kızım**” dediğinde dinlemiş miydım onları? Öğretmenlerim “**bak böyle olmaz**” dediklerinde kaç saniye ciddiye almışım? Siz düşünmeden ben söyleyeyim. Ben ne “**aman kızım**”dan ne de “**böyle gitmez**”den anlamışım. Çünkü ben lise çağında bir genç kızdım ve kendi kararlarımı kendim verebilirdim. Öyle de yaptım. Hatta sene sonunda elime tutuşturulan karnede 9 adet 0, 2 adet 1 gördüğümde de nasıl olsa düzelir diyerek ciddiye almamışım kimseyi. Liseye alışma dönemi dedikleri dönemi ise hiçbir zaman sona erdirememiştim. Onlarca sınava girip çıkmış ama bir notumu bile düzeltmemiştim. İşin garip tarafı bir dakikamın bile ayrı geçmediği, ders çalışıyormuş gibi yapıp masa altında telefonla mesajlaştığım, ben her gün bir kere daha düşerken “**dur**” “**yapma**” demeyen, aksine beni destekleyen canım arkadaşlarım ad yoktu yanımda. Olsun, onlar benim arkadaşımı, her zaman yanımda olacak, ailemin beni anlamadığını sandığım zamanlarda bile onlar destek çıkacaklardı bana.

Bütün yaz tatilim mahvolmuş, canım arkadaşlarım tatil fotoğraflarını internette paylaşıırken ben 35° sıcaklıkta evde ders çalışıyordum. Bütün bunlar yetmezmiş gibi ailemle aram bozulmuş “**eee karne nasıl bakalım**” diye soran eşe dosta karşı hep susmak zorunda kalmışım. Ama bu kadar sıkıntıya rağmen yine de sınavlardan geçemediğimi ve sınıf tekrarı yapmam gerektiği gerçeğinin önüne geçememişim. Ailem bu seferde çok üzülmüştü. İlk defa annemin ve babamın bana olan güvensizliklerini hissetmişim. Ve bu **üzüntü gece gündüz evlatlarının geleceği için çalışan bir babaya ve her sabah sizi kapıda dualarla uğurlayan annenize vermek isteyeceğiniz son şeydir hiç kuşkusuz**. Ama fark ettiyseniz bütün bunları sadece ailem yaşamıştı. Ben hala bir ders çıkaramamış, sanki bütün bu yaşananlar bir espriymiş gibi hala gülüyor ve hiçbir şeyi ciddiye almıyordum. Canım arkadaşlarımı merak ediyorsanız, onlar bir sonraki sınıfa geçmiş, hayatlarında ise her şey yolundaydı. Tabii ki üzüldüler. O kadar üzüldüler ki yaşadıklarımın ders çıkarıp, olgunlaşmam için en büyük darbeyi onlar vurdu bana J. Sınıf tekrarı yaptığım senede her şey çok güzeldi. Öğretmenler derse girip çıkıyor, arkadaşlarım ders dinliyor, herkes düzenli bir şekilde okula gidip geliyordu. Ama ben onların arasında değildim. En büyük utancımı da yine derse girmeyip, kantinde arkadaşlarımla sohbet ederken rehberlik servisi tarafından devamsızlıklarım hakkında uyarılmak için çağırıldığımda yaşadım. Öğretmen devamsızlıkları konusunda uyarmak için öğrenciyi çağırıyor ama öğrenci o zaman bile kantinde arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Ne büyük gurur, ne büyük marifetti. Her sene olduğu gibi bu senenin de sonu gelmiş ben kendi çapımda bazı şeyleri düzeltmişim. 9 adet olan sıfırlarımı 5'e düşürüp, geri

kalan 4 sıfırı ise 1 yapmışım. Hatta okulun son günü görüşmeye gelen annem “**fazla zorlamaya gerek yok, isterseniz başka bir okula kaydını aldırın, kapasitesi bu kadar demek ki**” şeklinde bir öneriyle karşılaşmışım. Ama bana güvenmediğini sandığım, beni hiç anlamadığını ve anlamayacağına kendimi inandırdığım annem onca şeye rağmen umudunu ve güvenini hiç yitirmediğini bir kez daha kanıtlamıştı. Ve o teklifi kesin bir şekilde reddetti. Daha sonra öyle bir gün geldi ki, ertesi gün girecek olduğum sınavı geçemezsem eğitim-öğretim hayatıma son verilecekti. O gece sabaha kadar ağlayarak ders çalışmışım. Saatler geçtikçe daha çok çalışıyor, yaşadıklarımı daha çok düşünüyorum, bu hale nasıl geldiğimi mantığıma kabul ettirmeyi çalışıyordum. Sabah oldu ve ben o sınava girdim. Ve o gün çalışmanın, istemenin ve duanın gücüne bir kez daha inandım. Sınavı geçtim. Hayatımın en zor sınavlarından birini çok şükür atlattım. Ailemin, öğretmenlerimin ve çevrem bana olan güvenini boşa çıkarmamak için mükemmel bir fırsat elde etmişim. Bir sonraki sene bütün olumsuzlukları geride bırakarak hayata yeniden başladım. Tabi ki tekrardan düştüm, hem de tekrar tekrar düştüm. O kadar çok hata yapmışım ki, geçmişimden sıyrılmaya çalıştıkça bütün yaşadıklarım hatalarım bir tokat gibi yüzüme vuruldu. Tam kurtuldum dediğim anlarda daha büyük bir dalgayla savruldu. Dağıldım parçalandım. Ama hiç vazgeçmedim. Bu sefer vazgeçemedim. Her düşüşte daha güçlü bir şekilde ayağa kalktım. Her savruluşta daha çok toparlandım. Şimdi mi? Yapamaz başaramaz diyenlere inat daha güçlü olmanın meyvelerini topluyorum. Vazgeçmemenin, istemenin ve çalışmanın verdiği güçle ilerliyorum. Başta ailemin, bana inanan öğretmenlerimin desteğiyle tabi ki. Artık benden umudunu kesen, yarı yolda pes etmem gerektiğine inanan ne kadar insan varsa onlarla aynı çatı altında yaşayıp, her seferinde başardım ve hala buradayım demenin gururuyla, emin adımlarla ilerliyorum. Tabi ki yeniden düşebilirim, belki de daha büyük vurgunlar yiyebilirim. Ama her şeye rağmen inatla ve sabırla ilerlemem gerektiğini biliyorum artık. Ve inanın kolay elde edilen başarı, emekle elde edilen başarının tadını hiçbir zaman vermiyor. Geride bıraktıklarımı ve kazandıklarımı düşündüm de belki 1 sene kaybettim ama bir hayat kazandım aslında. Ben zorluklara vurgunlara karşı nasıl dimdik durulur gördüm, yaşadım, ders aldım. Yazıya dökmek kolay ama geriye dönüp her şeyi tekrar yaşamak zormuş meğerse.

Ben bunları yaşayan binlerce insandan sadece biriyim. Size vereceğim tek tavsiye ise vazgeçmeyin ve sabredin olabilir sadece. Şuan bu sıralarda oturuyorsanız çalışıp, istediğiniz sürece başaramayacağınız hiçbir şey yok inanın. Umarım bu satırlarda yazılanları yaşamazsınız. Fakat yaşarsanız da bu bir son değil. Kesinlikle değil hem de. Aksine başlangıç sizin için.

Hep olumsuzluklardan bahsettik. Ama ben bu yolculukta sadece olumsuzluklarla karşılaşmadım. Çok iyi dostluklarda kazandım. Çok değerli insanlardan destek aldım. Ailemin ve bazı öğretmenlerimin desteğini hep hissettim. Hepsine minnettarım. Bu yazı aracılığıyla da teşekkür ederim. İşte ben giderken bunlar döküldü satırlara, kalemim bunları yazdı.

Hayatınız boyunca umut ve başarı hep yanınızda dursun. Her yeni gün, yeni bir başlangıç olsun. Linyit Anadolu Lisesi sizlere emanet...